

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoR/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	1413200526
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1413200526.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: U.-F. P. Y., nar. X. septembra XXXX, bývajúceho u otca, S. G. Y., nar. XX. mája XXXX a P. Q. Y., nar. XX. novembra XXXX., obe bývajúce u matky, matky X. Y., nar. XX. januára XXXX, bývajúcej v U., A. X, zastúpenej splnomocnenkyňou Nechala & partners s. r. o., so sídlom v Bratislave - mestskej časti Petržalka, Einsteinova 21, IČO: 54 749 565 a otca S. P. Y., nar. XX. decembra XXXX, trvale bytom XXXX G Street SE Washington DC, USA, t. č. bývajúceho v U., W. XXXXX/XXE, zastúpeného združením advokátov Advokátska kancelária ELISI LEGAL, so sídlom v Bratislave, Májkova 3, o výživné, za účasti prokuratúry, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/21/2013, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. mája 2022 sp. zn. 11CoP/198/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. mája 2017 č. k. 13P/21/2013-2198 I. maloletého U. (ďalej tiež len „maloletý“ alebo „U.“ v príslušnom gramatickom tvare) zveril do osobnej starostlivosti otca; II. matke uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého (vo výroku nadbytočne označeného tiež priezviskom a dátumom narodenia) výživným (správne len „platiť mu výživné“) vo výške 30% zo sumy životného minima na neplnoleté nezaopatrené dieťa za obdobie od 1. septembra 2014 do 30. apríla 2017 a od 1. mája 2017 vo výške 200 € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám otca; III. zročné výživné za obdobie od 1. septembra 2014 do 30. apríla 2017 vo výške 868,16 € uložil matke zaplatiť k rukám otca do 30 dní od právoplatnosti výroku o zverení maloletého do osobnej starostlivosti otca; IV., V. a VI. upravil styk matky a maloletého tak, že matka je oprávnená sa s maloletým „stretávať“ každý párny kalendárny týždeň od soboty od 9.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v pondelok a v stredu od 16.00 hod. do 18.00 hod. (s výnimkou mesiacov júl a august a počas vianočných sviatkov) a každý rok v čase od 1. júla od 10.00 hod. do 8. júla do 19.00 hod., od 1. augusta od 10.00 hod. do 8. augusta do 19.00 hod. a v čase od 23. decembra od 10.00 hod. do 24. decembra do 20.00 hod. s tým, že matka maloletého prevezme a po

ukončení styku otcovi odovzdá v mieste jeho bydliska s výnimkou dňa 24. decembra, kedy maloletého prevezme otec v bydlisku matky a otec je povinný maloletého na styk riadne pripraviť; VII. otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej P. Q. výživným (i tu správne len jej „platiť výživné“) vo výške 200 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky počnúc dňom 1. mája 2017; VIII., IX. a X. upravil styk otca s oboma maloletými dcérami tak, že tento je oprávnený sa s nimi „stretávať“ každý párny kalendárny týždeň v stredu od 16.00 hod. do 18.00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 9.00 hod. do 18.00 hod. (i tu s výnimkou mesiacov júl a august a počas vianočných sviatkov) a každý rok v čase od 9. do 16. júla a od 9. augusta do 16. augusta denne od 10.00 hod. do 19.00 hod., 25. decembra od 9.00 hod. do 18.00 hod. a štvrtý štvrtok v mesiaci november od 16.00 hod. do 20.00 hod. s prevzatím a odovzdaním oboch maloletých otcom v mieste bydliska matky a povinnosťou matky deti na styk riadne pripraviť; XI. a XII. vo zvyšku zamietol návrhy oboch rodičov; XIII. vyslovil, že týmto mení rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 26. októbra 2011 č. k. 9C/42/2011-96 v častiach zverenia U. P. a výživného na neho, výživného na P. Q. a úpravy styku otca s maloletými deťmi; XIV. a XV. obom rodičom uložil povinnosť zaplatiť na svoj účet (súdu prvej inštancie) náhradu trov konania štátu a to matke vo výške 729,11 € a otcovi vo výške 1.429,12 €, obom do 30 dní od právoplatnosti tohto (rozumej príslušného náhradového) výroku rozsudku a napokon XVI. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Opravným uznesením z 27. júna 2017 č. k. 13P/21/2013 - 2217 potom opravil sumu náhrady trov konania štátu majúcej sa zaplatiť otcom (výrok XV. rozsudku) na 1.079,12 €.

2. V odôvodnení rozsudku, právne zdôvodneného (vo veci samej) ustanoveniami § 25 ods. 1 a 2, § 26, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 3, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení) bližšie vysvetlil dôvody, so zreteľom na ktoré rozhodol o zmene skoršieho rozhodnutia o úprave rodičovských práv a povinností, ktorým bol tzv. rozvodový rozsudok, a to ako v časti zmeny rozhodnutia o osobnej starostlivosti, týkajúcej sa U. P., súvisiacej (skôr neupravovanej) úpravy styku matky s týmto dieťaťom, zmeny úpravy styku otca s oboma maloletými dcérami a tiež zmien vo výživnom na U. P. a P. Q.. Špecificky na odôvodnenie rozhodnutia o výživnom matky na U. P. uviedol, že výživné určené sumou 200 € mesačne od prvého dňa mesiaca, v ktorom rozhodol (o tomto výživnom aj o zmene osoby rodiča, majúcej U. P. v osobnej starostlivosti) je dostatočné a zodpovedajúce veku a potrebám maloletého, ako aj príjmom oboch jeho rodičov. Výživné matky bolo síce podľa jeho názoru potrebné určiť spätne, a to od 1. septembra 2014 (prvého dňa mesiaca nasledujúceho potom, čo U. P. ostal žiť s otcom, teda od času začiatku reálnej starostlivosti otca o toto dieťa), pretože v tomto období otec hradil všetky výdavky maloletého a nebolo by spravodlivé, aby ho zaťažovala povinnosť platiť výživné podľa pôvodného rozhodnutia; pri určení matke len minimálneho výživného v období predchádzajúcom 1. máju 2017 však podľa názoru súdu prvej inštancie bolo potrebné prihliadnuť i na dobré mravy a na faktický stav osobnej starostlivosti otca o U. bez akéhokoľvek rozhodnutia súdu (ktorý stav podľa výsledkov vykonaného dokazovania zapríčinil otec takým ovplyvňovaním maloletého, ktoré sa napokon prejavilo praktickou deštrukciou jeho vzťahu s matkou a praktickou nerealizovateľnosťou pôvodnej úpravy osobnej starostlivosti v jeho prípade).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie matky voči výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom zo 3. mája 2022 sp. zn. 11CoP/198/2021 [po zrušení prvého rozsudku z 11. decembra 2018 sp. zn. 11CoP/208/2018 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 25. februára 2021 sp. zn. 3Cdo/91/2019 a potom, čo predmetom konania ostala už len jeho vyššie uvedená časť] podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v časti o bežnom výživnom a v časti zročného výživného ho podľa § 388 CSP zmenil tak, že zročné výživné na U. P. (opäť nadbytočne aj vo výroku identifikovaného tiež priezviskom a dátumom narodenia) za obdobie od 1. septembra 2014 do 17. decembra 2018 vo výške 4.621,36 € je matka povinná zaplatiť do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám už plnoletého U. P.. Takýto rozsudok odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) nad rámec rekapitulácie podstatnej časti priebehu skoršieho konania (vrátane záverov zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu) prakticky výsledkami

dokazovania, z ktorých bolo namieste vyvodiť záver o správnosti rozhodnutí o bežnom výživnom a bol tu aj časový odstup (od rozhodnutia súdu prvej inštancie po rozhodovanie odvolacieho súdu druhým rozsudkom s „intermezzom“ reprezentovaným prvým dovolacím konaním v tejto veci), vyžadujúci si korekciu rozhodnutia o zročnom výživnom (ako výšky, tak aj platobných podmienok). Rozhodnutie, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, odôvodnil len právne a to paušálnym odkazom na § 52 Civilného mimo-sporového poriadku (zákona č. 161/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CMP“).

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala matka (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 CSP tvrdiac, že rozhodnutie považuje za nesprávne a nespravodlivé z viacerých dôvodov. Uviedla, že dovolanie nie je rozsiahle a ani vyšperkované judikatúrou, pretože sa domnieva, že nie je účelné opakovať a kopírovať právnu teóriu a všeobecné judikáty a počtom strán sa snažiť presvedčiť súd o dôvodnosti dovolania. Namietala, že odvolací súd nezohľadnil to, že ak je otec schopný platiť u jedného svojho dieťaťa (syna U. P.) nadštandardné a vysoké náklady, mal by súd primeranejšie prihliadnuť na to, aké výživné určí matke, a to aj so zreteľom na to, že ona musí vyživovať ďalšie ich dve maloleté nezaopatrené deti (dcéry), na výživu ktorých otec neprispieva. Uviedla, že považuje za krajne nespravodlivé, keď otec dlhodobo hradí nadštandardné náklady syna a na dcéry výživné v zásade neplatí vôbec. Poukázala na to, že i napriek tomu, že na otca podala už tretikrát trestné oznámenie z dôvodu zanedbania povinnej výživy, otec výživné, ktorého výška presahuje 10.000 eur, doposiaľ nedoplatil. Navrhla, aby dovolací súd v súlade s § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil výšku jej povinnosti prispievať na výživu syna vo výške 30% zo sumy životného minima za obdobie od 1. mája 2017 do 17. decembra 2018, výživné od 1. septembra 2014 do 30. apríla 2017 jej neurčil žiadne a zročné výživné vo výške 387,90 € jej umožnil zaplatiť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku alebo zmenil výšku jej vyživovacej povinnosti za celé obdobie sledované rozsudkom odvolacieho súdu aj po rozhodnutí súdu dovolacieho na 30 % zo sumy životného minima a úmerne tomu jej zročné výživné vo výške 1256,06 € umožnil zaplatiť v lehote 120 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň navrhla v časti napádanej dovolaním odložiť vykonateľnosť rozsudku.

5. U. P. ani otec dovolacie návrhy nepodali.

6. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých (na čom nič nemení ani skutočnosť, že dieťa, o ktoré tu ide, v priebehu konania dovŕšilo 18. rok veku, keďže nároky, o ktorých sa rozhodlo a ktorých sa týka i dovolanie, spadajú ešte do obdobia maloletosti). Konanie v takýchto veciach je od 1. júla 2016 (t. j. od nadobudnutia účinnosti súboru právnych predpisov, ktorými došlo k rekodifikácii slovenského civilného procesu) upravené v CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v neprospech ktorého bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok spísania dovolania a zastúpenia dovolateľa na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva tak ako v podmienkach skoršej úpravy mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný (sporovými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. porovnaj napr. rozhodnutia

najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016 alebo 8Cdo/67/2017).

10. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Matka v dovolaní uviedla, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 421 CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

14. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (tu porovnaj 2Cdo/203/2016, 6Cdo/113/2017 a/alebo 7Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napádané rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady, t. j. až po prijatí záveru o prípustnosti dovolania; pričom od okolností prípadu a najmä od povahy dovolaním namietanej vady (ktorou má rozhodnutie odvolacieho súdu trpieť) bude závisieť, či sa otázky prípustnosti a dôvodnosti dovolania budú posudzovať vedno (pri dovolaniach podľa § 420 a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo samostatne, t. j. najskôr prípustnosť a v prípade záveru, že táto je daná, následne dôvodnosť, čiže vecná opodstatnenosť dovolania (pri dovolaniach podľa § 421 ods. 1 písm. b/ aj c/ CSP).

15. Na to, aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

16. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP (nerozhodno či podľa písmena a/, b/ alebo c/ tohto ustanovenia) nevymedzí právnú otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná (rozumej i v čase podania dovolania) rozdielne; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky tiež nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal

dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by uskutočnil (dovolací súd) procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/14/2018, 2Cdo/167/2017, 3Cdo/28/2017, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

17. Z obsahu dovolania v prejednávanej veci vyplýva, že matka vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, má za to, že súdy nebrali ohľad na to, že matka je povinná vyživovať dve maloleté nezaopatrené dcéry, na ktorých výživu otec neprispieva, ale napriek tomu je schopný platiť synovi nadštandardné životné náklady. Z obsahu dovolania najvyšší súd zistil, že dovolateľka v ňom žiadnu právnu otázku zásadného významu (akú má na mysli uvodzovacia veta § 421 ods. 1 CSP) nesformulovala. Z dovolania možno vyvodit' iba nesúhlas s nesprávnymi skutkovými zisteniami súdov nižších inštancií a nesprávnym vyhodnotením skutkových okolností; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

18. Dovolací súd uvádza, že spoločným znakom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých je, že v týchto konaniach ide predovšetkým o záujem maloletých detí v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa (uverejneného oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 104/1991 Zb.). Výsledkom týchto konaní by teda nemalo byť vyriešenie „sporu“ medzi účastníkmi konania, ale zabezpečenie výsledku konania, ktorý zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletého (v tejto konkrétnej veci t. č. už plnoletého dieťaťa - pozn. dovolacieho súdu). Dôvody, ktorými matka spochybňovala správnosť posúdenia vecí odvolacím súdom, predstavovali výlučne jej subjektívny pohľad. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že matka vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, uvádzajúc to, čo už bolo citované v bode 4. tohto uznesenia dovolacieho súdu, snažiac sa takto de facto zvrátiť dopady pre ňu nepriaznivých záverov prevzatých odvolacím súdom zo skoršieho rozhodnutia najvyššieho súdu v prejednávanej veci a z pohľadu argumentácie pojať do dovolania popierajúc fakt, že výživné pre každú z výživou oprávnených osôb (deti z toho samozrejme nevynímajúc) má povahu nároku patriaceho jej osobne a že otázka výživného pre dcéry (sestry U. P.) bola už vyriešená (nateraz ostatný raz) pomerne dávno pred začatím tohto (matkou iniciovaného) dovolacieho konania. Odlíšny pohľad dovolateľky na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez vymedzenia právnej otázky ale nemôže zakladať dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Navyše dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať a prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu z hľadiska ich správnosti a úplnosti (§ 442 CSP), ani prehodnocovať vykonané dôkazy; pričom opačný prístup by bol porušením zásady priamosti súdneho konania (keďže skutkovými súdmi sú v podmienkach tuzemského civilného procesu výlučne súd prvej inštancie a odvolací súd).

19. Najvyšší súd tak dospel k záveru, že argumentácia dovolateľky, týkajúca sa vymedzenia ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade takéhoto dovolania nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na to mu neostávalo iné, než o dovolaní rozhodnúť spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia a to podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmieta dovolanie (aj vtedy), ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

20. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napádaného rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a preto v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou o

tom nevydal samostatné rozhodnutie (v tejto súvislosti porovnaj napr. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020 alebo 9Cdo/184/2020).

22. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.